

"Ernst og lyset"

3. søndag i advent den 14. december 2014 Vind Kirke kl. 10:30

Evangelium Matt: 11,2-10. Epistel 1. Kor 4,1-5. GT Esajas 35

Salmer 78 - 426 - 86 - 98 - 80

Prædiken

"Nu skal du høre det mest utrolige du" – "Hvad nu" - "Min mobiltelefon er begyndt at virke igen".

Sådan lyder slutreplikkerne i kortfilmen "Ernst og lyset" mellem Ernst og hans kone Conny, hvor han ringer til hende på vej hjem fra forretningsrejse i Tyskland.

Det vender jeg tilbage til, for det utrolige er slet ikke, at mobiltelefonen virker igen – det utrolige er, at Ernst tilsyneladende ikke er synderligt påvirket eller lader sig påvirke af mødet med blafferen, som han tager op kl. 2 om natten. Blafferen, der står i sit slidte og gammeldags tøj, som en anden tigger, fortæller ellers, han er Jesus, der er vendt tilbage efter 2000 år og Ernst er den udvalgte, som skal følge Jesus.

Men hvad ville vi selv gøre - om noget lignende skete for os? .

Vi er midt i adventstiden - forventningens tid. Advent kommer af latin "Adventus Domini" som betyder Herrens komme. Adventstiden er en forberedelsestid til julen, hvilket også afspejler sig i salmerne om Guds løfte til mennesker om en frelser. Ligesom adventstiden markerer forventningen om Jesu genkomst, og rammer dermed noget helt grundlæggende ved os mennesker. Vi længes mod forløsning, sammenhæng, helhed og mening - og det hele samles i troen på Jesus Kristus, som vor frelser.

Vi sang om det i dagens første salme; "Blomstre som en rosegård", hvor Grundtvig har gendigtet Esajas kapitel 35, der blev læst fra alteret. Her er grundtonen, at alt hvad der lå dødt skal få liv, skal blive til vækst og grøde – livsgrøde.

"Herren kommer, Gud med os, troen på ham bier" står der i tredje vers. Det er, hvad Advent handler om. "Byde vil han fjenden trods, som sit folks befrier". Gud vil sætte os fri – og det vil Han, fordi det har været meningen fra før skabelsen og fordi Han kender menneskenes længsel efter at leve som og hvile i - vor skabelses ophav – at hvile, leve og virke i troen på Gud.

Og så hører vi om Johannes Døberen, som skulle bane vejen for Jesus, at han sidder i fængsel og venter på det, der bliver hans dødsdom. Han var faldet i unåde hos Kong Herodes, fordi han frarådede ham at gifte sig med sin broders kone, hvilket var synd, og Johannes var som bekendt noget af en dommedagsprædikant. Nu sidder han der i fængslet og måske er han kommet i tvivl, om han nu også har brugt sit liv rigtigt, og sender derfor sine disciple for at spørge Jesus: "Er du den der kommer, eller skal vi vente en anden". Svaret hører vi også i dagens evangelium: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Sådan lyder det fra Jesus.

Måske kom Johannes i tvivl om Jesus nu var den, han gav sig ud for at være, fordi han i modsætning til Johannes ikke prædikede dom – men havde og har nåden, glæde og frisættelse, som fortegn for alt hvad han sagde og gjorde. Det er, hvad vi lever på og af. Hvilket jo nok kan forarge en og anden – for vi mener jo som hovedregel, at vi må bøde for vore overtrædelser. Men Jesus målestok er en helt anden. For nok underkender han ikke vor skyld og ansvar - han beder os se den i øjnene, for i samme åndedrag at tage vor skyld på sig - og derved sætte os fri – Dét er vor længsel - og vor glæde – at vi lever under nådens fortegn.

Og det gælder ikke blot i adventstiden – for det er altid forventningens tid. Ligesom det altid er påskens tid med opstandelse og glæde. Sådan også med pinse, hvor Helligånden fylder os med liv. Herrens tid er AL-TID. Tidens fylde er den tid hvor Gud kom os i møde, ved at lade sin søn føde og blive menneske. Og vil vi opleve tidens fylde, der rummer AL-TID, må vi åbne os for den herlighed der strømmer til os i mødet med næsten.

Og vi åbner os ved at gå medmennesket i møde. Det være sig spillemanden eller flaskesamleren på gaden, som vor nærmeste familie. For Kristus møder os og kommer os i møde i hvert enkelt menneske. Ånd ind – ånd ud, der nåde i luften.

Desværre kniber det med vejrtrækningen – såvel den konkret fysiske som den åndelige. Luften og livet kan nogle gange være så forgiftet, at vi hostende og hakkende humper derud ad på bedste beskab – Vi kan være ganske tonedøve for den herlighed, der er midt i blandt os – Dette til trods for, at Jesus igen og igen betoner, at Guds rige er midt i blandt os – Netop - i blandt os – Guds rige er det, der er vort mellemværende – det som knytter os sammen og derved sætter os fri og samtidig gør at vi når hinanden. Ser hinanden. Hjælper hinanden. Er hinandens næste.

Så du lyset?

“Så du lyset du lyset i nat - det var simpelthen.” Mere når Conny ikke at sige til Ernst i telefonen, før han afbryder hende med et: “Nej – men jeg har læst om det”... Læst og læst, det er nu så meget sagt. Ernst har kastet et flygtigt blik på en af formiddags avisernes forside – hvor hændelsen er omtalt. Det er rigeligt for Ernst – han tænker mere på at sælge sine rengøringsartikler – tjene kassen og så beder han ellers konen om at holde sig varm og klar i kanen, til han kommer hjem.

Og da han på bilradioen hører om denne verdensomspændende begivenhed - om dette lyshav, der tolkes som Jesus genkomst - slår han i stedet over på CD afspilleren, hvor soul nummeret; “I feel good” - toner frem. Men gør han nu også det? Ernst og vi med ham - mon vi sådan virkelig “Feel Good”?

For pludselig efter to gange, at havde kørt forbi blafferen, der senere fortæller, han er Jesus – da går Ernst bil pludselig i stå. Der - på den mørke vej, midt om natten banker det pludselig på bilruden – Og selvom Ernst er noget forbavset, næste stum – får han dog sagt ja, da manden udenfor spørger, om han må køre med. For som Ernst tilføjer, “Det kan der vel ikke være noget i vejen med” (og det har han mere ret i, end han aner) “Den vil bare ikke starte” siger Ernst. “Prøv” lyder det fra manden på sædet ved siden af. Og bilen starter, da Ernst drejer nøglen.

“Du er udvalgt Ernst”, siger manden, der fortæller, han er Jesus. Ernst mener nærmere, han er med i en eller anden sekt, og da manden rører ved Ernst mobiltelefon, beder han ham holde labberne fra den “Den er ødelagt nok i forvejen” som han siger. “Jeg tror, den virker igen”- lyder svaret. Og minsandten om ikke

telefonen virker. "Det var pokkers – den har ikke virket i tre dage" lyder det fra Ernst – men det gør ikke dybere indtryk på ham - han haster videre med sine egne spørgsmål.

Havde Ernst kendt - og eller husket fortællingen om Jesus død og opstandelse - ville han måske havde set en lighed mellem at telefonen lå død i tre dage – ligesom det fortælles, at Jesus opstod på tredje dagen.

Men Ernst ser ikke lyset og finder det ikke spor besynderligt, at blafferen han har med i bilen, blot ved håndspålæggelse kan få telefonen til at virke og under-ligt er det heller ikke, at han kender Ernst navn. Ligesom han fik bilen til at gå i stå og kunne starte den blot ved tankens kraft – eller mere rigtig; ved bønnens kraft. For Ernst, der betyder en alvorsmand eller den ærlige – er meget pragmatisk, og undrer sig ikke over, at folk finder på de mest utrolige ting for at få et lift. Så ærlig er Ernst og taler lige ud af posen – det er derfor, vi kan lærer af ham.

Hvem er normal?

"Er du normal Ernst?" spørger Jesus "Om jeg er normal – du spørger mig, om jeg er normal – det er da dig, der er stukket af fra en eller anden klinik", mener Ernst. Men blafferen insisterer: "Jeg er Guds Søn og du er udvalgt – vi har en mission foran os"

Sådan udtrykker Jesus sig på forskellig vis igen og igen, men Ernst lytter ikke – og til sidst siger Jesus: "Er der da ikke noget, jeg kan gøre for at få dig til at tro mig". Så bremses Ernst – holder ind til siden og åbner døren for at få blafferen ud. Men Jesus bliver siddende, mens han siger: "Du kan ikke køre uden mig"- måske skulle vi tænke lidt over det? For nu lukker bilen ned, motoren går i stå og alt bliver mørkt.

"Hvordan gjorde du det" siger Ernst. "Jeg er Guds søn" lyder svaret - "Så start den igen".. og da bilen starter – lyder der en overraskelsens ed fra Ernst.

Blinde ser – lamme går og spedalske bliver rene på Jesus ord. Ligheden er til at tage og føle på. Men Ernst og vi med ham, forfalder igen og igen til at ville have beviser. Og dog – der er en lille åbning: "Okay - lad os sige, at du er Jesus – hvad er det så du skal her?"... lyder det nu fra den ellers noget skeptiske

forretningsmand. "Menneskene har ventet på mig" er svaret – som det lyder til os midt i adventstiden og holder os fast på, at vi skal tro vor længsel mere end vor fortvivlelse.

Men igen slår Ernst praktiske og rationelle tilgang til livet igennem – og han må bedrøve Jesus med, at tiderne har ændret sig – 2000 år – Så længe kan man ikke vente med at følge op på en god sag. Og ifølge Ernst, er det eneste menneskerne virkelige tænker på, sex og vold og sex og så rengøringsmidler.

Det sidste – måske for at kunne vaske alt det snavs væk, der ellers ville tyngde så meget, at mennesket til sidst ikke kan bevæge sig.

Og Ernst fortsætter sin belæring af Jesus med ordene om; "At, nu må han da se og blive voksen og ikke bare lade sin dominerende far bestemme. Nej man må være selvstændighed og stærk i dag, hvis man vil frem i verden. Ellers bliver vi bare overhalet af japanerne". Joh Ernst ved, hvad forretning drejer sig om.

Ikke af – men i denne verden

Det er to verdener, der mødes – For godt nok er Jesus her i verden – ja han sidder lige ved siden af Ernst, men han er ikke af denne verden og det er Ernst aldeles blind og døv overfor.

Markedet er væk, siger Ernst, der er ikke flere, der tror eller som vil frelles. De vil have den kontante vare. "Hvad er så meningen med det hele" lyder det fra Jesus "Hvis du ikke følger mig i nat...." "Hvad så?" afbryder Ernst "Går det hele så ad helvede til" "Ja – det gør – jeg er jo redningen" Igen afbryder Ernst: "Du skal da ikke redde nogen – du skal da bare tænke på dig selv"

Jesus vælger nu at tage tilbage, hvor han kom fra og får bilen til at standse. Siger farvel til Ernst og stiger ud. Kort efter oplyses alt af et blændende skær og Ernst må holde sig for øjnene.

Men som intet var hændt, starter han bilen og ringer til Conny igen – for at fortælle – ikke om lyset – men at han er hjemme om tyve minutter og hun skal bare være klar.

Conny, hvis navn er beslægtet med betydningen – bestandig - har set lyset og vil fortælle om det – men afbrydes af Ernst - alvorsmanden.

Jeg tænker, at Conny er i slægt med de kvinder, der kom til den tomme grav på tredje dagen og som de første kunne bevidne at graven var tom – Herren er opstanden.

Alt imens kører Ernst videre og vi andre med ham – mens musikken spiller – og hvis han og vi ind imellem ikke var så tonedøve ville vi kunne høre tiltalen i radioens popmelodi, hvor de synger - næsten ligesom englens – vor Herres sendebud – For gennem popsangen i filmens slutning hviskes det os i øret: (frit oversat)

“At livet kunne blive en drøm og jeg kunne tage jer op til paradiset – hvis bare vi ville.”

Ja det hvisker os i øret - midt igennem decembers måneds travlhed og megen larm Det hviskes til os ud af stigheden, at Guds rige er midt i blandt os. Der hviskes, at vi skal ånde ind – og ånde ud, der er nåde i luften – tro det.

Lov og tak og evig være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen

